



ת"פ 24013/04/15 - מדינת ישראל נגד איתי חיים כהן ירדני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24013-04-15 מדינת ישראל נ' כהן ירדני
בפני כבוד השופטת נאווה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איתי חיים כהן ירדני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **25.2.15** נהג רן בוזגלו (להלן: "המתלונן") ברכבו בדרך רמתיים בהוד השרון ועמד ברמזור אדום.

הנאשם, שנהג ברכבו, נעמד מאחורי רכב המתלונן והחל לצפור לו כשהמתלונן עומד במקום ומחכה שהרמזור יתחלף לירוק.

בהמשך, כשהתחלף הרמזור לירוק עקף הנאשם את המתלונן, חסם את רכבו, הרים חפץ מברזל, ואיים על המתלונן באומרו **"אתה רוצה למות היום?"**.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

לטענתו, נסע בדרך האמורה אולם לא היה כל אירוע של איומים.



הגם שהייתה התרחשות בין המתלונן לנהגים אחרים נוספים בכביש שצפרו לו, הנאשם עצמו מעולם לא איים על המתלונן ולא הניף חפץ לעברו.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1- רן בוזגלו-המתלונן (עמ' 9-3 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-ניר סודאי 10-13 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3- רס"ר מאיה מאירי (עמ' 13-17 לפרוטוקול)

שני עדים נוספים העידו מטעם בית משפט:

(1) ע"ב/1- מר איאד חדיג'ה (עמ' 19-21 לפרוטוקול)

(2) ע"ב/2-נילי דיין (21-23 לפרוטוקול)

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 24-32 לפרוטוקול).

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול העדויות והראיות שבפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי בנסיבות אלה, הוכחו עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר.

בבסיס האישום, סכסוך בין המתלונן לנאשם על רקע השימוש בדרך, כאשר אין חולק כי הנאשם נהג בעת האירוע ברכב מסוג פורד פוקוס מודל 2009 בצבע אפור במועד ובשעה הרלוונטיים לכתב האישום (ת' 2 ש' 4-7).

א. ראיות התביעה

מתיאור המתלונן את האירוע עולה כי בבוקרו של יום **25.2.15**, נסע ברכבו מרחוב שרת בהוד השרון ועמד ברמזור אדום על מנת לפנות שמאלה לדרך רמתיים בעיר, כשהתנועה עמוסה (עמ' 4 ש' 22-25, ש' 27-29).

לפתע נשמעה צפירה ארוכה שהגיעה מכיוון הרכבים שמאחוריו, וכשהסתכל במראות הרכב - ראה רכב מסוג פורד פוקוס בצבע אפור הנהוג בידי הנאשם, היוצא לעקיפה מימין, עוקף מספר רכבים ובכלל זה את רכבו - וצופר לאורך כל העקיפה (עמ' 3 ש' 11-16).



בעודו בהלם מהתנהגות הנאשם, הגיע אליו הנאשם ברכבו -עת התחלף הרמזור לירוק, ובעת שהחלו לפנות שמאלה, עקף אותו הנאשם מימין, פתח את חלון רכבו, הוציא ראשו מחלון הרכב וצעק לעברו "**אתה רוצה למות?**" (עמ' 3 ש' 16-17; עמ' 6 ש' 10-14), תוך שהוא מנופף במשהו שנראה כברזל באורך כ-20-30 ס"מ **(ת/1; עמ' 3 ש' 18-20; עמ' 5 ש' 25; עמ' 6 ש' 24-27; עמ' 8 ש' 32) בצבע ניקל (עמ' 9 ש' 12).**

בהמשך עדותו פירט המתלונן כי בעת הפניה איים הנאשם ולאחריה כשהנתיב חזר להיות ישר- התכופף הנאשם הרים מין ברזל ונופף בו לעברו (עמ' 6 ש' 5-7).

המתלונן אף אישר את גרסתו במשטרה לפיה הנאשם איים עליו "**אתה רוצה למות**", כשכל ראשו של הנאשם היה מחוץ לחלון רכבו והחזיק מוט ברזל (עמ' 6 ש' 10-14).

למען הספר ספק יובהר כי המתלונן חוזר ומעיד גם במשטרה וגם בבימ"ש כי הנאשם איים עליו במילים אלה, אותן שמע היטב באירוע, ושולל במפורש אפשרות לפיה קילל אותו הנאשם "שימות" (עמ' 7 ש' 30; עמ' 8 ש' 1, ש' 3-5).

בהמשך- עקף אותו הנאשם ובכך האט את נסיעתו של המתלונן, ואז עצר וחסם את נתיב נסיעתו ובכך אילץ גם את המתלונן לעצור.

בשלב זה, נעל המתלונן את דלתות הרכב והתקשר למשטרה- שם הורו לו להגיע ולהגיש תלונה בתחנה (עמ' 3 ש' 20-24; עמ' 8 ש' 11-12).

בעדותו מזהה המתלונן את הנאשם באופן וודאי ומוחלט, כמי שצפר בפראות וארוכות במקביל ליציאת רכבו לעקיפה אגרסיבית, ולבסוף- אף פתח חלון בהגיעו אליו (עמ' 5 ש' 1-2), הגם שבמקום אחר בעדותו- לא זכר אם חלונות הרכב היו סגורים או פתוחים (עמ' 5 ש' 27-32).

בנוסף, הנאשם עמד קרוב מאוד לרכבו של המתלונן, בהיותו מימינו של מושב הנוסע הקדמי (עמ' 8 ש' 6-7; עמ' 6 ש' 1-2).

המתלונן מעיד במפורש כי היה לו קשר עין עם הנאשם, שהסתכל לו בעיניים, ורכבו אף עמד ראשון ברמזור- במקום בו עקף הנאשם ועצר (עמ' 4 ש' 6), וכי הוא בלט בהתנהגותו החריגה בכביש (עמ' 5 ש' 8-9; עמ' 9 ש' 17-20).

זאת ועוד, המתלונן שלל כי בשלב זה עקפו אותו רכבים נוספים, הואיל ועמד ברמזור אדום, בעוד שהנאשם עקף במהלך ההמתנה לרמזור בחוסר סבלנות (עמ' 5 ש' 10-11), ומשהגיע לרכב המתלונן- כבר התחלף הרמזור לירוק, ולכן נכנס עמו לצומת כשהוא עוקף אותו מצד ימין (עמ' 5 ש' 13-14, ש' 19).



מעדותו של **ע"ת/2- השוטיר ניר סודאי**, סייר בתחנת כפר סבא (עמ' 10 ש' 18) (להלן: "סודאי"), עולה בברור כי כשראה המתלונן את הנאשם בתחנת המשטרה, זיהה אותו המתלונן מיד ואמר לו כי הנאשם הוא האדם שאיים עליו באירוע (עמ' 10 ש' 30-32; עמ' 11 ש' 1).

בהגיעו לתחנת המשטרה, ראה המתלונן את הנאשם בחלון האחורי של רכבו כשהוא מגיע אחריו (עמ' 7 ש' 7, ש' 9; עמ' 8 ש' 9), ועל מנת להימנע מעימות עמו- נכנס עם רכבו עד לשומר שבחניון התחנה שמצדו הורה לו לחנות בצד, להיכנס, ולהגיש תלונה (עמ' 3 ש' 25-28; עמ' 7 ש' 10-15).

לאחר שהחנה את הרכב ונכנס לתוך תחנת המשטרה- ראה המתלונן את הנאשם מתעמת עם השומר בכניסה (עמ' 4 ש' 1), באופן המתיישב עם גרסתם של הנאשם וסודאי (**ת/2** ש' 26-29; עמ' 10 ש' 25-27).

יש לציין כי עדותו של סודאי מחזקת את גרסתו של המתלונן, לפיה קיבל דיווח טלפוני מהמתלונן אודות האירוע, בזמן ההתרחשות, שעה שהאחרון נעל עצמו במכוניתו במקום האירוע.

ע"פ הדיווח שקיבל סודאי מהמתלונן- בעת שעמד ברמזור אדום בדרך רמתיים בהוד השרון, הגיע רכב מסוג פורד בצבע אפור בעלת מספר רישוי כמצוין בדו"ח הפעולה, עקף את כל המכוניות שעמדו בתווך בינו לבין רכב המתלונן, וצפצף למתלונן תוך שהוא חוסם אותו ולאחר שהרמזור התחלף לירוק- הרים מוט ברזל וקרא לעברו **"אתה רוצה למות היום?"** (עמ' 10 ש' 19-24) ועל כן הורה לו לגשת לתחנה להגיש תלונה.

התיאור הנ"ל תואם לחלוטין את גרסתו של המתלונן הן במשטרה והן בבימ"ש.

זאת ועוד: בעקבות דיווח המתלונן, ביצע סודאי על אתר סיור עם ניידת משטרה ומתנדב נוסף על דרך רמתיים על מנת לנסות ולאתר את רכב הנאשם בהתאם ללוחית הרישוי שמסר המתלונן.

משלא איתר את הרכב, חזר לתחנת המשטרה - ושם ראה את רכב הנאשם עומד בכניסה, בהתאם למספר הרישוי לסוג הרכב ולצבעו, ואת הנאשם - מדבר עם השומר (עמ' 10 ש' 25-27).

בנסיבות אלה, פנה סודאי לנאשם והורה לו להגיע לתחנה (עמ' 10 ש' 28-30).

סודאי אף מחזק את גרסת המתלונן בכל הנוגע לעובדה כי הגיע לתחנה לפני הנאשם, כיוון שלאחר שראה סודאי את הנאשם בעמדת השומר בכניסה לתחנה, נכנס פנימה ליומן- ושם ראה כי המתלונן כבר נמצא במקום (עמ' 10 ש' 28-30; עמ' 12 ש' 21-22).

הנאשם מאשר כי ראה את המתלונן בתחנה עובר לחקירה, אולם שולל כי ראה אותו בכניסה לתחנה (עמ' 26 ש' 21-27, ש' 30; עמ' 27 ש' 1).



אין מחלוקת כי המתלון והנאשם אינם מכירים זה את זה, ולא התראו מעולם עובר לאירוע (עמ' 4 ש' 4).

בנסיבות אלה, לא היה למתלון כל מניע לטפול אשמה על הנאשם, וטענה זו אף לא עלתה ע"י הנאשם. אדרבא - במשטרה ובבימ"ש - הודה הנאשם במפורש כי אין כל מניע כזה בהיותם זרים גמורים (עמ' 31 ש' 3-8; ת/2 30-31).

הממונה על החקירות בתחנת כפר סבא ע"ב/1- מר איאד חדיג'ה (להלן: "חדיג'ה") שלל אף הוא בעדותו קיומו של מניע מצד המתלון (עמ' 21 ש' 8-9).

י"אמר מיד כי עדותו של המתלון הותירה רושם מהימן ואמין לחלוטין, כשאר גרסתו קוהרנטית וסדורה, ללא סתירות של ממש, ונתמכת בראיות חיצוניות.

מחקירתו הנגדית של המתלון לא עלו סתירות של ממש בין גרסתו בבימ"ש לבין זו במשטרה, המתלון חזר ועמד מאחורי גרסתו במשטרה מעל דוכן העדים (עמ' 9 ש' 1-3), ולא בכדי לא הוגשה הודעתו בתיק.

הגם שקיימים הבדלים מסוימים לגבי רגע האיום והנפנוף בברזל - בין אם היה בעת הפניה, או לאחריה, הרי שבשל הדחק והלחץ בהם היה נתון המתלון בשל עומס התנועה מחד, והתנהגותו הפרועה והתוקפנית של הנאשם מאידך, כמו גם העובדה כי מדובר באירוע מהיר וקצר - לא מן הנמנע כי לא יזכור כל פרט ופרט. אדרבא - אלמלא היו פערים מסוימים בתיאור האירוע, היה בכך כדי להצביע על חוסר סבירות.

לא זו בלבד ששאלת הוצאת הראש של הנאשם מחלון הרכב, או לחילופין - אופן נפנוף הברזל, אינם מהותיים בנסיבות אלה, הרי שלגרסתו ממילא קיים חיזוק ממשי בראיות נוספות חיצוניות.

כך, אין חולק כי בחיפוש ברכב הנאשם נמצא ברז שחלקו הארי בצורת מוט ישר, בצבע ניקל, באורך כ-20-30 ס"מ, בדיוק כפי שתיאר המתלון (!) (ת/1; עמ' 3 ש' 18-20; עמ' 5 ש' 25; עמ' 6 ש' 24-27; עמ' 8 ש' 32; עמ' 9 ש' 12), כפי שחזות המוצג מעידה עליו במפורש (ת/1) באורך של כ-30 ס"מ.

לעניין זה י"אמר כי כל "התפלפלות" בדבר השאלה האם מדובר ב"מוט" או ב"ברזל" הינן טענות סרק המתעלמות לחלוטין מכך שאין לצפות מהמתלון כי בסערת רגשות בהיותו מאוים באמצע הכביש כשרכבים עוקפים מצדדיו - יבחין כי מדובר בברז או בטיב החומר (סגסוגת - כדברי הנאשם), כמו גם מהעובדה לפיה מדובר בפרט מוכמן מובהק שבנסיבות אלה - לא יכול היה להיות בידעת המתלון בשום אופן אלמלא נופף בו לעברו הנאשם כפי שהעיד, הואיל ואין מדובר בחפץ שניתן למצוא תדיר ברוב כלי הרכב.

אפילו ברכב בו נהג הנאשם - השייך לאביו שתחום עיסוקו הינו מפעל לייצור ברזים (ת/2 ש' 20; עמ' 12 ש' 31-32) - לא היו כלי עבודה או ברזלים נוספים (עמ' 13 ש' 2-3).



יתרה מכך, **פרט מוכמן זה מקבל משנה תוקף נוכח מיקומו ברכב הנאשם** - על רצפת מושב הנוסע הקדמי-מיקום התומך לחלוטין בגרסתו של המתלונן לפיה רכן הנאשם והרים את המוט בעודו ישוב במושב הנהג ונמצא בהישג ידו.

למען הסר ספק יובהר כי אין מחלוקת לגבי מיקומו של הברז ברכב הנאשם -הואיל והדבר עולה הן מעדותו של סודאי לפיה בחיפוש נמצא הברז על **רצפת מושב הנוסע שליד הנהג** (עמ' 12 ש' 10), והן מעדות הנאשם **בבימ"ש לפיה הברזל היה "על הרצפה ליד כיסא הנהג"** (31 ש' 28).

לא זאת אף זאת, במשטרה ניסה הנאשם לטשטש את מיקומו של הברז ברכבו, מתוך הבנה כי יש בכך כדי לתמוך בגרסת המתלונן, לפיה היה בהישג ידו בעת שנהג באירוע ויכול היה לנופף בו, ועל כן ניסה לטעון בחקירתו כי הברז לא היה על כיסא הקדמי של הנוסע אלא על הרצפה ליד מושב הנהג **"בין שקיות אפילו תחת לערימה"** (ת/2 ש' 37-38) - גרסה ממנה חזר בבימ"ש בעת שעומת עם הפער בין הגרסאות (עמ' 31 ש' 24-28) ואף אינה מתיישבת עם עדותו הנ"ל של סודאי.

העובדה לפיה הנאשם בחקירתו ניסה לטשטש עובדה זו ו"להרחיק" ממנו את מיקומו של הברזל ברכבו- רק מחזקת את טענת המתלונן.

ראיה חיצונית נוספת התומכת בגרסת המתלונן נוגעת לעובדה לפיה מספר לוחית הזיהוי של הרכב שרשם המתלונן הינה זו של רכב הנאשם, באופן שתאם לחלוטין גם את סוג הרכב וצבעו (ת/2 ש' 4-7; עמ' 8 ש' 13-14) ואף זיהה את הנאשם עצמו על אתר כמי שנהג ברכב בעת האירוע ואיים עליו בעת שראה אותו באופן אקראי בתחנת המשטרה.

לא רק שגרסת המתלונן מגובה בתשתית ראייתית איתנה ומוצקה, אלא שאף אופן מתן עדותו מעורר אמינות רבה.

כך, בעדותו - הקפיד המתלונן שלא להגזים ולהשחיר את פני הנאשם מעבר לנדרש, העיד כי איים עליו פעם אחד ויחידה, במלל המסוים הנ"ל ללא אמירות נוספות, העיד בהגינות כי אינו זוכר אם חלונות רכבו של הנאשם היו סגורים או פתוחים, וציין במפורש כי הגם שעצר את רכבו- לא יצא הנאשם מהרכב (עמ' 8 ש' 23-32).

בנסיבות אלה, לא ניתן להתעלם מכך שדמותו של הנאשם, אופיו והלך רוחו, מהווים נדבך נוסף ומשמעותי להעדפת גרסת המתלונן לאופן קרות האירוע, כל זאת לצד הסתירות האקוטיות שבעדותו, חוסר ההיגיון והסבירות שבתוכן גרסתו, וחוסר מהימנותו.

מאופיו של הנאשם והלך רוחו שהודגמו היטב באולם בימ"ש, ניכרה נטייתו **לאימפולסיביות, תוקפנות, קוצר רוח וחוסר סבלנות** משווע, שעלתה בקנה אחד עם התנהלותו המתוארת בעדויותיהם של עדי התביעה ובגרסתו שלו.



כך, בפתח חקירתו במשטרה ע"י חוקרת המשטרה **ע"ת/3-רס"ר מאיה מאירי** (להלן: "מאירי") (**ת/2**; עמ' 13 ש' 19-23), האיץ בה הנאשם בגסות **"בואי נתקדם"** (**ת/2** ש' 1), מעיד כי התעמת עם המאבטח בכניסה לתחנה על רקע סירובו של האחרון לאפשר לו לחנות בחניון התחנה (**ת/2** ש' 26-29), מעיד אודות יחסים עכורים בינו לבין שוטרי תחנת כפר סבא שעמם רב באופן תכוף (עמ' 27 ש' 2-6, ש' 7-13), מעיד על עצמו כמי **"שאוב לבעשות מהומות"** בתחנה (עמ' 27 ש' 16), וכמי שנוהג באופן דומה ברשויות נוספות- כגון רווחה והוצל"פ (עמ' 27 ש' 18).

באופן זה, אין תימה כי המתלונן חש מאוים נוכח התנהגות הנאשם הנוהג באופן משולל כל רסן תכופות, וזיהה כי מדובר בהתנהגות שאינה נורמטיבית וחריגה בחומרתה (עמ' 4 ש' 14-17; עמ' 6 ש' 29; עמ' 7 ש' 27), עד כי חש צורך ללכת להתלונן במשטרה ולא לעבור לסדר היום.

נדבך נוסף להתנהגות חסרת גבולות מצד הנאשם ניתן למצוא בעובדה העולה מעדותם של הנאשם סודאי ומאירי, לפיה החזיק הנאשם מכשיר הקלטה פועל והקליט את המתרחש ללא אישור ומבלי ליידע איש, עד אשר הדבר התגלה והוא התבקש במפורש לכבות את ההקלטה (עמ' 11 ש' 18-29).

לא זו בלבד שהנאשם הסתיר את דבר ההקלטה (**ת/2** ש' 40) אלא שאף ניסה להסתיר את מועד תחילת ההקלטה כשלטענתו "לא הסתכל בשעון" (**ת/2** ש' 42-45).

בבימ"ש המשיך במגמה זו להסתיר ולהתנהג באופן נכלולי כשהעיד כי "יכול להיות" שהקליט מיד בהגיעו לתחנה, עוד בטרם ידע כי הוא מעוכב לחקירה (עמ' 28 ש' 12-14), בהמשך שינה גרסה זו לפיה כביכול "אינו זוכר" מתי התחיל להקליט וכדבריו **"מה זה משנה? לא יודע לא זוכר"** (עמ' 28 ש' 19-21), ולבסוף מתגלה האמת כשמודה כי **"אני נכנס לתחנת כפר סבא. הכל מקליט. הכל חשוף. אין אצלי מה להסתיר"** (עמ' 28 ש' 30-32).

למען הסר ספק יובהר כי הנאשם נותר ללא מענה שיסביר כיצד זה העיד כי "אינו זוכר" את מועד תחילת ההקלטה -אם התברר כי יודע היטב כי החל להקליט מיד עם הגעתו לתחנה (עמ' 28 ש' 16, ש' 18, ש' 30-32).

בשולי הדברים יוער כי התייעוד האובססיבי של ביקוריו בתחנת המשטרה אף היא מגלה טפח לעניין התנהגותו הבעייתית והנכלולית של הנאשם, לפיה נוהג להקיף עצמו בצידוד הקלטה וצילום וכי באמתחתו חומר מוקלט בהיקף ניכר (עמ' 28 ש' 20-23, ש' 26; עמ' 29 ש' 1-3).

לבסוף, הנאשם בעדותו שלו העיד מיוזמתו אודות אירועים קודמים ודומים מהם עולה אינדיקציה להתנהגות מילולית אלימה וסדרתית מצדו, ובכלל זה- העובדה לפיה נחקר בגין איומים בתיק נוסף (עמ' 24 ש' 21), ועדותו אודות אירוע נוסף בנסיבות דומות בו היה מעורב בדרכו לדיון בבימ"ש, בו לדבריו צפצף בכביש לאדם אחר שבתגובה איים ש"ידקור אותו" והחלו לריב (עמ' 30 ש' 19-20).



ב. גרסת הנאשם

לגופו של עניין, השוואת גרסאותיו של הנאשם במשטרה ובבימ"ש מעלה כי המרחק ביניהן- כרחוק מזרח ממערב, כאשר **תוכנן מעלה שתי גרסאות שונות לחלוטין**, באופן המקעקע את אמינותו ומהימנותו עד ליסוד.

עיון בגרסתו **הראשונה** של הנאשם במשטרה, מעלה כי הכחיש לחלוטין את קרות האירוע כמו גם את מעורבותו בו, עשה עצמו כמי שאינו יודע כלל על מה מדובר, כאשר לפי טענתו הגיע לתחנת המשטרה מיוזמתו על מנת לקבל אישור על סגירת תיק בעניינו בעניין אחר.

חקירתו במשטרה, כמו גם עדותה של החוקרת מאירי, מעלה כי לא זו בלבד שהנאשם הכחיש לאורך כל החקירה את מעורבותו באירוע (עמ' 17 ש' 24), אלא אף משנשאל ב"רחל בתך הקטנה" מה קרה במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה- היתמם וענה כי **"נסעתי לפה ושהו (צ"ל-זהו) זה מה שקרה" (ת/2 ש' 15)**.

כך, לא עסק הנאשם בהכחשה קונקרטית לפיה חסם את נתיב נסיעתו של המתלונן ו/או איים עליו אלא הכחיש הכחשה גורפת של קרות האירוע באומרו **"אין לי מושג על מה את מדברת, שלוש פעמים לא יודע על מה את מדברת" (ת/2 ש' 24-25)**, וחזר וטען כי לא מכיר את המתלונן ולא יודע מי הוא (ת/2 ש' 30-31), ואף מסר בחקירתו כי **הפעם הראשונה בה ראה את המתלונן- הייתה במעמד זה בתחנה (ת/2 ש' 23)**.

בבימ"ש חזר הנאשם על עמדתו לפיה אין לו שום עניין עם המתלונן ולא מכיר אותו (עמ' 26 ש' 9-10; עמ' 28 ש' 2-4), בתגובה להטחת המתלונן בו בתחנה כי איים עליו, כי כביכול כלל לא זיהה אותו בשלב זה (עמ' 28 ש' 1), כאשר סודאי מאשר כי גרסת הנאשם בעת שפגש במתלונן ביומן התחנה - הייתה כי **אינו יודע על מה מדובר (עמ' 11 ש' 1-3)**.

והנה, השוואת גרסה זו לגרסתו מעל דוכן העדים, מעלה כי השתיים לא יכולות לדור בכפיפה אחת, כיוון שהן מתארות דבר והיפוכו.

גרסתו **השנייה** של הנאשם, כפי שהובאה בבימ"ש, מעלה תמונה שונה לגמרי לפיה אכן היה מעורב באירוע אותו תאר המתלונן, ברמזור שבצומת הרחובות רמתיים ושרת בהוד השרון,

וכבר בראשית עדותו-הודה כי **עקף את המתלונן אולם הכחיש את יתר חלקי האירוע (עמ' 24 ש' 15)**.

במהלך עדותו בבימ"ש חזר הנאשם על גרסתו לפיה ביום האירוע היה בדרכו לתחנת המשטרה על מנת לקבל אישור על סגירת תיק בעניינו (עמ' 24 ש' 17; עמ' 27 ש' 27-31), לאחר שזומן ע"י אדווה מהתחנה (ת/2 ש' 10-13), אישור אותו מיהר לקחת על מנת להציגו בפגישה באותו יום במחלקת הרווחה בעיריית רמת גן בעניין בנו (עמ' 24 ש' 17-21).



הנאשם מעיד במפורש כי ראה את המתלונן שהיה ברכב הראשון ברמזור בשעה שעקף אותו (ולא בפעם הראשונה בתחנה כפי שטען במשטרה כנ"ל) כשהוא עצמו היה באחד הרכבים מאחוריו, ולאחר שקטנוע "חתך" את רכבו של המתלונן (טענה שנשללה ע"י המתלונן - ראו עמ' 4 ש' 27-29) - נבהל האחרון ונעמד במקום באמצע הצומת, וכתוצאה מכך- רכבים מאחור החלו לצפור למתלונן, נהגים רבו עמו ועקפו אותו מימין- וביניהם הנאשם שעקף את המתלונן מימין, נסע לתחנת המשטרה, ושם- פגש את המתלונן שהאשים אותו בכך שאיים עליו (עמ' 24 ש' 23-27; עמ' 26 ש' 29; עמ' 29 ש' 13-14).

בעדותו מכחיש הנאשם כי צפצף למתלונן, מכחיש שאיים במלל הנ"ל וכי נפנף באמצעות הברזל שנמצא ברכבו, ולא זוכר אם קילל אותו כשעקף אותו -אולם חלונות הרכב היו סגורים (**ת/2** ש' 16-17, ש' 37; עמ' 31 ש' 1-2, ש' 9-12).

לא בכדי נאלם הנאשם דום שעה שנדרש להסביר את הפער המשמעותי בין גרסאותיו, ובמקום לאזכר במשטרה את ההתרחשות הנ"ל -דבק בעמדתו לפיה "אין לו מושג" על מה מדובר (עמ' 29 ש' 18-32; עמ' 30 ש' 2).

למותר לציין כי טענתו היחידה -לפיה לא אזכר זאת במשטרה כיוון שלא היה קשור להתרחשות גופה עם המתלונן- נסתרת מניה וביה בתיאורו המפורט הנ"ל, שוודאי שאינו מתיישב עם עמדתו המיתממת נוכח שאלות החוקרת מאירי במפורש אודות האירוע.

ההיגיון והשכל הישר המלמדים כי אדם שאין לו דבר להסתיר- היה מתאר במשטרה את האמור לעיל מיד בהזדמנות הראשונה, יסביר מדוע הגם שנכח באירוע- הוא אינו קשור לביצוע העבירה, ולא יכחיש כי אי פעם ראה את המתלונן או כי נכח באירוע(!) (עמ' 29 ש' 6-11).

ולראיה- אם עקיפת המתלונן או הבחנה בו במקום האירוע אינם קשורים לעניין כטענת הנאשם- מדוע לפתע ביכר להעיד אודותיהם בבימ"ש אלא ידע והבין היטב כי פרטים אלה קשורים גם קשורים לעניין (עמ' 29 ש' 16).

בנסיבות אלה, **לא זו בלבד שהנאשם שיקר במשטרה, אלא שאף עדותו בבימ"ש הינה עדות כבושה ואמיתותה מוטלת בספק.**

נוכח הדברים הנ"ל ניכר רצונו של הנאשם במשטרה "להרחיק" עצמו באופן גורף מהאירוע(!), כשגם הפרטים אותם חשף לבסוף בבימ"ש- מתיישבים בעיקרם עם גרסת המתלונן (!).

לצד הפער בגרסאות, אין בפי הנאשם כל הסבר לעובדה כיצד המתלונן ידע לתת את פרטי רכבו במדויק בעת נסיעתו (**ת/2** ש' 4-7) ולזהות את פניו בתחנה, אם מתעקש כי לא הייתה ביניהם כל אינטראקציה או קשר עין, כש"ההסבר" לפיו המתלונן נסע אחריו לתחנה- אינו מתיישב עם העדר כל מניע כאמור מצד המתלונן ועם עדותם הנ"ל של המתלונן וסודאי לפיה היה זה המתלונן שהגיע ראשון למשטרה (עמ' 25 ש' 1-2).



לטענת הנאשם בעת חקירתו במשטרה - מיהר מאוד לפגישה בלשכת הרווחה בעיריית רמת גן, ביחד עם אם בנו עו"ס ועו"ד, בעניין ילדיו, פגישה בעלת חשיבות רבה עבורו, ואף אמר זאת לשוטרים טרם חקירתו (עמ' 25 ש' 5, ש' 7-9; עמ' 30 ש' 4-12). כדי לזרז את החקירה, הסכים גם לחיפוש ברכבו (עמ' 25 ש' 11-13).

פשיטא כי גרסתו זו של הנאשם אף היא מחזקת את גרסת המתלונן הואיל ומסבירה את התנהגותו קצרת הרוח, הלחוצה והתוקפנית באירוע, מבלי שיש למתלונן יכולת לדעת על כך אלמלא תאר את שארע במציאות.

העובדה לפיה בבימ"ש מנסה הנאשם למזער מהחיפזון בו היה שרוי באירוע, בדרכו לפגישה החשובה האמורה, בכך שמכחיש כי העיכוב ברמזור היה משמעותי מבחינתו (עמ' 30 ש' 14-16) וכי הגיע לתחנה רגוע (עמ' 30 ש' 16-17) - רק מאששת את הנ"ל, כיוון שמבין כי גם בכך יש כדי לחזק את גרסת המתלונן.

בחינת התשתית הראייתית דנן, לצד גרסאות הצדדים, מעלה כי הראיה החפצית בתיק הינה אחת הראיות החשובות בו-אם לא החשובה שבהן, הן בשל כך שהימצאותה אינה שנויה במחלוקת, והן בשל היותה פרט מוכמן ומיוחד.

מעדותם של סודאי והנאשם אין מחלוקת כי מחיפוש שערך ברכבו של הנאשם בהסכמתו נמצא ברז ביתי המחובר לצינור (ת/1 ; ת/2 ש' 32-33; עמ' 12 ש' 3-8; עמ' 31 ש' 16-17), וכי לגביו הסביר הנאשם כי שייך למפעל ייצור ברזים שבבעלות אביו ושימש להתקנה/החלפה בבית אחד הלקוחות (ת/2 ש' 35; עמ' 12 ש' 6-8, ש' 29-30, ש' 31-32; עמ' 13 ש' 1), גרסה עליה חזר אף בפני רס"ר מאירי בחקירתו (עמ' 17 ש' 18), ובעדותו בבימ"ש (עמ' 25 ש' 14-19).

גם זו הפעם-אין בפיו של הנאשם בבימ"ש הסבר כיצד זה "ידע" המתלונן אודות קיומו של חפץ (דמוי) ברזל בצבע, באורך ובמיקום שנמצאו ברכבו, כשמסכים כי לא היה ביכולתו של המתלונן לראותו מבעוד מועד על רצפת הרכב (עמ' 31 ש' 29-30; עמ' 32 ש' 1-2).

למותר לציין כי ניסיונותיו של הנאשם "לקעקע" את גרסתו האיתנה של המתלונן, עלו בתוהו, והאירו ביתר שאת את חוסר הסבירות וההיגיון שבגרסתו שלו.

כך, במקום להתמודד עם העובדה לפיה נמצא ברכבו מוט בצבע ניקל התואם לחלוטין את גרסת המתלונן - תולה הנאשם את הגנתו בכך שלא מדובר ב"ברזל" אלא בחומר "פליז" שטיבו "סגסוגת" (עמ' 31 ש' 19-23) באופן שאינו מעלה ואינו מוריד בנסיבות אלה.

במקום אחר, טוען הנאשם כי לא יכול היה לחסום את המתלונן באירוע עם רכבו בעטיים של פקקי תנועה בשעות אלה במקום - באופן שאינו מתיישב עם ניסיון החיים ועם השכל הישר



(עמ' 25 ש' 29).

בנסיבות אלה, אין מנוס מהעדפה מובהקת וברורה של גרסת המתלונן ועדי התביעה על פני גרסת הנאשם, שהינה כבושה, רעועה, ובעלת משקל אפסי.

נוכח כל האמור, הוכיחה המאשימה קיומה של תשתית ראייתית להרשעת הנאשם, ובכלל זה- גרסת המתלונן - בה בולטים העדר מניע, זיהוי את רכב הנאשם, זיהוי את הנאשם באופן אקראי בתחנה, גרסתו הכבושה של הנאשם בבימ"ש למול הסתירה עם גרסתו הראשונה במשטרה, שקרי נאשם, מציאת ברז ברכבו בהתאם לתיאור המתלונן, מיקומו של הברז ברכב, אופיו והלך רוחו של הנאשם בכלל ובפרט- מקום בו מיהר לפגישה רגישה וחשובה ברווחה באירוע.

ג. מחדלי חקירה

הגם שאופן חקירת התיק וניהולו אינם חפים ממחדלי חקירה, הרי שאין באלו כדי לקעקע את התשתית הראייתית הקיימת בנסיבות אלה, או לגרוע ממנה.

סוגיית מחדלי חקירה בתיק זה נדונה סביב **שלוש** סוגיות עיקריות שעניינן- העדר חקירה בדבר ההקלטה שנתפס הנאשם מקליט בעת חקירתו במשטרה, אי ביצוע עימות בינו לבין המתלונן, והימנעות מברור גרסת הנאשם בדבר הזמנתו לקבל אישור על סגירת תיק.

כפי שעלה מעדותם של רס"ר מאירי וחדגי'ה - בהתאם לנהלי העבודה לפיהם חוקר החוקר נאשם אינו בהכרח החוקר שיטפל בתיק כולו (עמ' 19 ש' 15-17), מאירי לא טיפלה בתיק ולא הייתה אחראית על החקירה דנן, למעט חקירת הנאשם (עמ' 1 ש' 10-12), כל זאת בהתאם להוראותיהם של **חדגי'ה**, הממונה על החקירות בתחנת כפר סבא, ויועמ"ש תחנת כפר סבא **נילי דיין** (להלן: "דיין"), שחותמת על התיק לאחר סיכום הטיפול בו (עמ' 15 ש' 26-27).

מעדותם עולה כי בהיותו ממונה על החקירות - מקבל חדגי'ה את מרבית ההחלטות בנוגע לפעולות חקירה בתיקים, ובכלל זה- החלטה ראשונית לגבי המשך מעצר, השלמות חקירה, החלטה בדבר המשך טיפול והגשת כתב אישום או סגירת התיק (עמ' 19 ש' 17-23; עמ' 20 ש' 14-20, ש' 23).

לאור האמור, משקיבלה רס"ר מאירי לידיה את הנחייתו לחקור את הנאשם- עשתה כן בהתאם לדו"ח הפעולה של סודאי ותלונת המתלונן שקיבלה לידיה, והעבירה הכל לאחראים לצורך קבלת החלטה בתיק (עמ' 15 ש' 29-32; עמ' 16 ש' 1-3).

עימות



לאור האמור, בכל הנוגע לביצוע **עימות** בין המתלונן לנאשם - משקיבלה לידיה את התיק, לאחר גביית הודעת המתלונן במרכז שירות לאזרח ודו"ח פעולה, ומבלי שקיבלה כל הוראה בדבר השלמת פעולות חקירה דוגמת עריכת עימות ע"י מי מהאחראים על החקירה - חקרה בהתאם לכך את הנאשם (עמ' 13 ש' 26-29, ש' 30-32).

מעדותה עולה כי בנסיבות אלה סברה אף היא באופן אישי כי אין מקום לעימות לאור טיב גרסאותיהם של הצדדים (עמ' 14 ש' 1-2).

חדיג'ה בעדותו מאשר דברים אלה לפיהם נסיבות תיק זה אין מחייבות עריכת עימות לאור גרסאות הצדדים, הואיל ומקום בו הנאשם טען כי כלל אינו מכיר את המתלונן ולא ראה אותו קודם לכן - לא היה בעצם עריכת עימות כדי לקדם את התיק מבחינה ראייתית (עמ' 19 ש' 25-27; עמ' 20 ש' 1; עמ' 21 ש' 24-25).

לדיו, עימות רלוונטי כאשר קיים סיכוי כי מי מהצדדים ישנה גרסתו בעקבות העימות עם הצד שני, ובנסיבות אלה - לא התרשמו כי זה מצב הדברים (עמ' 20 ש' 2-5).

דברים דומים עלו בעדותה של **דיין**, לפיהם לא מצאה לנכון להורות על השלמות חקירה בתיק (עמ' 21 ש' 31-33), ובכלל זה להורות על עימות, לאור גרסת הנאשם שטען כי אינו יודע על מה מדובר והתבצרות הצדדים בעדותם (עמ' 22 ש' 2-3).

ייאמר מיד כי טענות אלה אין בידי לקבל.

די בעובדה לפיה בפועל - חזר בו הנאשם בנסיבות אלה מגרסתו במשטרה והעיד בבימ"ש כי אכן ראה את המתלונן בכביש וידע לתאר מעורבותו באירוע - כדי להבהיר עד כמה טענות אלה **שגויות מעיקרן**.

באופן זה, לא מן הנמנע כי במהלך עימות עם המתלונן היה הנאשם קושר עצמו למקום האירוע כבר בחקירה, כפי שעשה הלכה למעשה בבימ"ש, באופן שהיה מקדם את התיק מבחינה ראייתית במידה ניכרת.

גם טענתה של דיין, לפיה לחקירתו במשטרה קדמה פגישה אקראית וספונטנית עם המתלונן ביומן, בה התעמת עמו המתלונן אולם תגובתו של הנאשם הייתה כי כלל אינו מכיר אותו ואינו יודע על מה מדובר (!) (עמ' 22 ש' 1, ש' 7-8) - אינה מיתרת עריכת עימות מתועד ומסודר בהתאם לכללים על מנת שיהיה בידיו של בימ"ש לפקח על ההליך ולבקרו.

יש לציין כי טענת הנאשם לפיה לא זו בלבד שלא הוצע לו עימות עם המתלונן, אלא לטענתו אף ביקש עימות עם המתלונן מיוזמתו על מנת שגיד לו פנים מול פנים כי מאשים אותו שנוסף מולו במוט ברזל (עמ' 26 ש' 12-14) - הופרכה כליל נוכח תיעוד גרסתו במשטרה ועדותה של מאירי כי כל שנאמר על ידו נכתב בחקירתו וזו-אף נחתמה על ידו **(ת/2; עמ' 15 ש' 1-7)**.



ההקלטה

בנסיבות אלה, חרף העובדה כי נתפס מכשיר הקלטה פועל על גופו של הנאשם במהלך חקירתו במשטרה, מבלי שהדבר אושר לו, לא נחקר עניין זה כלל- ובכלל זה **מועד** תחילת ההקלטה, בדיקת **תוכן** ההקלטה עצמה, **המניע** להקלטה מלכתחילה וכיו"ב, באופן שייתכן והיה בו כדי לשפוך אור על האירוע נשוא כתב האישום.

מעדותה של מאירי, כמו גם חקירת הנאשם, עולה כי אמנם בררה עם הנאשם לגבי מועד תחילת ההקלטה, אולם הסתפקה בתשובתו לפיה לא הקליט באירוע אלא רק מרגע הגעתו לתחנה, ולא בדקה את ההקלטה עצמה כיוון שלא הייתה החוקרת שטיפלה בתיק (**ת/2** ש' 42-45; עמ' 14 ש' 3-6, ש' 8, ש' 11-15, ש' 28-32), כאשר גם חדיג'ה לא הורה על בדיקת ההקלטה (עמ' 14 ש' 18-24).

יצוין כי מאירי כלל לא מצאה לנכון לברר עם הנאשם את פשר ההקלטה מלכתחילה (עמ' 14 ש' 26-27, ש' 28-32), למרות שמדובר בשאלה מתבקשת בענייננו.

מעדותו של חדיג'ה לעניין זה עולה כי משהנאשם החל להקליט רק בהגיעו לתחנה-הרי שההקלטה אינה רלוונטית להוכחת האירוע גופו (עמ' 20 ש' 6-7), ושולל מכל וכל אפשרות לפיה ביקש הנאשם שישמעו את ההקלטה והוא סורב או שלחילופין- לא תועד העניין בזכ"ד (עמ' 21 ש' 17-19).

בנוסף לטענתו לפיה החל להקליט מרגע הגעתו לתחנת המשטרה בלבד -מעידה דיין כי הואיל ומדובר באירוע ספונטני לא סביר כי הנאשם הקליט אותו, ואין היגיון בכך שיקליט תוכן מאיים שנאמר על ידו (עמ' 22 ש' 10-11).

יתרה מכך, לדידה של דיין ככל שהיה בהקלטה שבידיו דבר מה היכול לסייע להגנתו- היה הנאשם מפנה את תשומת ליבם לכך ומעלה זאת בחקירתו (עמ' 22 ש' 11-13).

יש לציין כי בכל הנוגע לממצאים המיטיבים עם הגנת הנאשם- הרי שקיים רציונל באימוץ דברים הנאמרים מפי הנאשם, שכן חזקה עליו כי ככל שהיה בהקלטה כדי לחזק גרסתו לא היה מחריש, אולם ההסברים הנ"ל אינם מתיישבים עם ההנחה לפיה מכילה ההקלטה ממצאים המפלילים אותו.

אדרבא-בעצם הסלקת מכשיר ההקלטה על גופו וביצוע הקלטה בהיחבא, רק מחזקים את החשד כי אין מדובר בכשרים, באופן המחייב בדיקה בפועל של ההקלטה.

הימנעות מברור טענת הנאשם

ההימנעות הגורפת של כל הגורמים המטפלים בתיק מברור טענתו של הנאשם בדבר זימונו לתחנה ע"י שוטרת בשם אדווה, בכדי לקבל אישור סגירת תיק בעניינו, מהווה אף היא מחדל חקירתי של ממש.



כך, **סודאי** מעיד כי לא ברר אם טענה זו של הנאשם -נכונה אם לאו, כיוון שאין זה מתפקידו (עמ' 11 ש' 11-16, ש' 26; עמ' 12 ש' 27-28), **ומאירי** לא בדקה טענה זו כיוון שלטענתה הדבר מסור לבדיקתו של השומר בכניסה לתחנה (עמ' 15 ש' 15-19).

מעדותו של חדיג'ה עולה כי הואיל ואין בברור עובדה זו כדי לסייע ראייתית בתיק, הרי שאין בו טעם (עמ' 20 ש' 10-11). אדרבא- אליבא דין הניחה כי טענה זו היא אמת, ועדיין- סוגיה זו אינה רלוונטית לחקירה הואיל ועדיין יכול להיות שביצע את העבירה בדרכו לתחנת המשטרה (עמ' 22 ש' 26-30).

יש לציין כי הגם שאין בעצם טענה זו כדי להשליך על אופן קרות האירוע, הרי שיש בה כדי להשליך על שאלת מהימנותו ואמינותו של הנאשם, והיה ראוי לבדקה, לא כל שכן מקום בו מדובר בברור פשוט וקל עם גורם באותה תחנת משטרה.

מלבד האמור, קיימים מחדלי חקירה נוספים, אך מהותיים במידה פחותה.

כך יש לציין כי לא נבדקה טענתו של הנאשם לפיה אולי אם ילדו "דאגה" לכך כי יעוכב לחקירת שווא בתחנה- וכך ניסתה למנוע ממנו מלהגיע לפגישה עם הרווחה בנוגע לילדו (**ת/2** ש' 20-21), ומאירי לא הרחיבה כלל אודות אמירה זו של הנאשם בחקירה (עמ' 16 ש' 9-12).

הגם שמאירי מאשרת כי עובר לחקירתו אמר הנאשם כי הוא ממחר לפגישה ברווחה, הרי שלא אמר זאת בחקירה עצמה, והסתפק במשפט הנ"ל הגם שברור כי הוא משפט טעון (עמ' 16 ש' 26-31; עמ' 17 ש' 1, ש' 2-5).

מעדותה של דיין עולה כי מדובר בטענה בעלמא אותה העלה הנאשם כלאחר יד, מבלי שסביר לבדוק כל טענה שנזרקה לחלל האוויר, לא כל שכן- לזמן את האיש לעדות על כך (עמ' 22 ש' 19-20, ש' 24-25).

בעניין זה ייאמר כי ראוי היה שמקום בו נאשם מעלה טענה של חקירה ממניעים זרים בעניינו- יחקר הדבר, קל וחומר מקום בו מדובר בנאשם המעלה באופן נרחב טענות מטענות שונות בדבר התנכלויות חוזרות ונשנות כלפיו מצד שוטרי תחנת משטרת כפר סבא, בשל קשריה של אם בנו עם אחד מקציני חקירות במקום.

יש לציין כי אֵין בעצם העובדה לפיה מדובר בקצין חקירות שכבר אינו עובד במשטרה מזה זמן רב (עמ' 26 ש' 1-7; עמ' 21 ש' 10-13)- כדי לייתר בדיקה זו או לרוקן את טענת הנאשם מתוכן.

בנסיבות אלה אף גביית הודעת המתלונן לא בוצעה כדבעי, מקום בו לא "עומת" עם הברז שנתפס ברכבו של הנאשם, על מנת לוודא זיהויו ככזה שהיה בידי הנאשם, כשמאירי מודה בעדותה כי היה מקום לעשות כן הגם שהיא לא גבתה את הודעת המתלונן (עמ' 17 ש' 19-22).



הגם שטענתו של חדיג'ה לפיה -העובדה שהמתלון אמר "מוט ברזל" אינה בהכרח מצביעה על כי מדובר במוט במובנו הקלאסי ויכול להתיישב עם הברז שנמצא ברכבו של הנאשם (עמ' 20 ש' 32-31) - מקובלת עליו כמפורט לעיל, הרי שעדיין היה מקום לעמת את המתלון עם המוצג לאור גרסתו, ולקבל את התמודדותו עם פערם שייתכן והיו עולים (כך למשל באשר לצינורות שהשתלשלו מהברז).

עם זאת, חרף כל האמור, הרי שלא מצאתי כי היה במחדל מהמחדלים המפורטים כדי לשנות מעוצמתן של הראיות בתיק.

צירוף הנסיבות לפיהן הנאשם בגרסתו מכחיש באופן גורף נוכחות באירוע בחקירתו במשטרה (עמ' 21 ש' 1), כמו גם העובדה כי הברז ברכבו נמצא בסמוך לאחר מכן בהתאם לתיאור המתלון, כשלא נמצא כל כלי דומה נוסף ברכב (עמ' 21 ש' 2), בד בבד עם זיהוי רכבו לפי לוחית רישוי צבע ודגם (עמ' 21 ש' 8), העדר מניע של המתלון לשקר, התנהגות הנאשם בתחנה והלך רוחו בכניסה לתחנה, וכפירתו המוחלטת בעצם התרחשות אירוע (עמ' 23 ש' 7-3) - מקימים תשתית ראיתית מוצקה וחד משמעית כנגדו.

6. לאור האמור, עמדה המאשימה בנטל הוכחת עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים